

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Summula Casuum Conscientiæ

In Qva Agitur De Præceptis Ecclesiæ, De Officio Confessarii, Ac De
Censuris

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ Agrippinæ, 1652

Articulus I. Notanda Confessario, circa confessionem, & dolorem
pœnitentis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41572

CAPVT II.

DE REQUISITIS IN CONFESSARIO,
quando actu confessiones audit.

ARTICVLVS I.

*Nota da Confessario circa confessionem, & dolorem
pœnitentis.*

IN Sacramento pœnitentiæ quatuor con-
siderari debent, nempe confessio, dolor
internus, satisfactio, & absolutio: circa
quæ omnia, & singula Confessarius non
nulla obseruanda habet.

Circa *primum* notandum est, Confessarium curare
debere vt pœnitens integrè confiteatur omnia pec-
cata mortalia quæ patrauit, non tantùm quoad spe-
ciem, sed etiam quoad numerum. Quare quando
probabiliter credit pœnitentem ex negligentia, ali-
quid necessarium ad integritatem confessionis o-
mittere, tenetur eum interrogare circa id quod præ-
termittitur existimatur, illumque non præmissa eius-
modi interrogatione absoluens, peccat mortaliter.

Verùm si ex circumstantiis personæ, aut modi quo
fit confessio, verisimile est pœnitentem nihil graue
omittere, confessarius non tenetur eum interrogare.
Quando autem probabiliter credit se ad hoc teneri,
non debet esse nimis scrupulosus in exquirendis
peccatis pœnitentis, sed ea tantùm interrogare de-
bet, quæ probabiliter putat ab eo, spectata illius con-
ditione, patrata esse. Præsertim verò cautè procedere
debet in expendendis peccatis castitati aduersanti-
bus, ne curiosis interrogationibus tentationis, aut
scandali materiam subministret; aut ne simplices
doceat, quæ circa periculosam hanc materiam vili-
ter ignorant, Quan-

Quando confessarius nouit ex alterius relatione, pœnitentem peccatum aliquod perpetrasse, ipse tamen interrogatus negat se illud commisisse; nō propterea debet illi absolutionem negare. Quod si confessarius ipse vidit peccatum aliquod mortale à pœnitente committi, quod ille postea reticeret in confessione, tunc si probabiliter iudicare potest, eum alteri confessum esse, debet illum absolueret. Secus, si constet nemini confessum.

Circa *secundum* notandum est, confessarium debere pœnitenti absolutionem negare, quando constat eum non esse legitimè dispositum; sufficienter autem disposito teneri absolutionem confectre, siue sit ordinarius, siue delegatus. Cæterum pœnitens debet esse ritè dispositus, tum respectu temporis præteriti, ita vt graui obligationi satisfecerit; tum respectu præsentis, ita vt verè doleat de peccatis commissis; tum respectu futuri, ita vt firmiter proponat peccata, eorumque occasiones deinceps cauere. Vt autem hæc doctrina illustrior euadat, quædam dubia breuiter hic enodanda sunt.

ARTICVLVS II.

De occasionibus peccatorum.

DVBIVM est i. quomodo se gerere debeat confessarius erga pœnitentem, qui versatur in proxima occasione peccandi. Ad quod responderi potest, supposita duplici distinctione: Nam in primis alia est occasio peccandi remota, alia proxima; remota dicitur, quidquid potest esse causa peccati, vel raro ad illud inducit; qua ratione omnes ferè res mundi dicuntur occasio peccati: proxima verò vocatur illa, qua ad peccatum sæpe pœnitentem inducere solet. Rursus occasio proxima vel est voluntaria, vel non; dicitur voluntaria, si sine graui incommodo dimitti possit; non voluntaria verò, quando dimitti nequit